

CLIMBZIN

Občasný zpravodaj HO SOKOL UB číslo 4

Co řekl Honza Lekeš, klempíř, ledoborec a horolezec v jedné osobě

Foto © 2006 Masik

6. května 2006

„ANO.“

CO Vás čeká a eminem:

10 (!!!) stran naprosto fantastického čtení Velikonoční ARCO – aneb jak jsme zase jeli do Taliánska.

Grossglockner – Palavičeho kuloár, fotky a krátký rozhovor.

OSP – střípky ze zájezdu do vyhlášené sportovní oblasti ve Slovinsku.

Rozhovor s Alenou Čepelkovou – současnou předsedkyní ČHS.

Mýtus o pokoření hory – jak moc nám záleží na povrchních číslech... aneb krátké přemýšlení o pokoře.

BEST UFF 2006 – zdánlivě je ještě dost brzo na bilancování, ale už teď je třeba začít vaše výkony registrovat...

Hot sport news – nejdůležitější sportovní počiny v našem klubu i na světové scéně.

Co sa chystá – v nejbližší době za akce?

Odtajněno – aneb totál bulvár!!!

Rubrika na přání – tentokrát pro všechny čerstvé ženáče.

Kreslený ftip – náskres pokusu o prvovýstup Diretisimou v severní stěně hodně neznámého štítu skupinou HO SOKOL UB TOP TÝM!

POWERED BY

OLD Spiče

ARCO

Je půl čtvrté. Děti spokojeně opouští budovu vlnovské školy a těší se na pětidenní volno, zatímco já si měním v kabinetě rifle za kalhoty na kolo a o pár minut později, s vidinou 4 dnů intenzivního lezení, šlapu do pedálů svého Garryho směrem DN.

Doma ještě zkontroluju, zda v taškách a batozích je všechno co potřebuju na lezení. O jídlo a věci na spaní se už zas tak moc nestarám. Jedeme do ARCA – italské lezecké Mekky, do údolí, kterým protéká řeka zásobující vodou obrovské, 75 km dlouhé jezero Lago Di Garda, údolí, po jehož obou stranách je nepřehledné množství lezení od jednodélkových kvaků až po mnohadélkové šílenosti v plotnách Plache Zebbrate, od vícedélkových pohodových výstupů na Colodri Est až po 45 metrové desítkové a jedenáctkové dardy v obrovské jeskyni Puebla v Massone. Jedeme do lezecký ráje. Na místo, které je jako stvořené pro jarní rozlézání. A nejdůležitější jsou tedy právě ty věci nalezení.

Macek flašuje cestu Notte di Fiaba 6c,
Mt. Colt, Arco
(foto © 2006 Břeťa)

Chvilí po čtvrté parkuje před oknem naší kuchyně Fabia natřískaná až po vršek. Když otevřu páté dveře tohoto přibližovadla dost vážně začínám přemýšlet o tom, že to jídlo a věci na spaní asi fakt nepotřebujeme. No ale nakonec jsme to tam nějak narvali. V Hluku nabíráme Macka a bez zbytečného šlapání na brzdový pedál pelášíme přes Rakousko do Itálie. Kolem třetí ráno přijíždíme na parkoviště u Mt. Sordo. Stavíme stany a rychle usínáme. Ráno

nás budí chladné ale jasné ráno. Rychle se otepluje. Je úžasné cítit horké jarní Slunce na kůži a dívat se na zasněžené vrcholky dvoutisícových kopců okolo.

Cílem prvního dne je jeden ze sektorů nad vesnicí Pietra Murata. Na první den možná trochu těžší lezení, ale užíváme si maximálně. Rozlez v 6a a pak už to jde jedna cesta za druhou: 6c, 7a, 6c+, 6b+.... Samozřejmě nepouští všechno na OS – únava z cesty je znát, cesty jsou dlouhatánské a pořád pěkně do kopce – lezení tak nepodobné tomu, jaké máme u nás. Večer se pěkně unavení scházíme s Ivou u auta a míříme na naše parkoviště k večeři a přespání.

Druhý lezecký den věnujeme nejpopulárnější oblasti v okolí Laga. Prokličkujeme úzkými uličkami Arca a parkujeme před monumentálním převislým masivem. Jsme v Massone. Samozřejmě nejdeme hned do Undergroundu – je třeba se trochu rozlézt a navíc bysme jen neradi pokazili Mrazíkovi jeho pověst nejlepšího světového onsajtera. A tak se opět rozcvičíme v jakémsi 6a a pak už to hrneme hlava nehlava v až 30 metrových cestách kolem 6b až 6c až do naprostého vyčerpání. Pokud do Arca někdy zamíříte dovolím si vám doporučit jedno nádherné 6c Vivat Gorbi – 30 metrů fantastického lezení do kopce s bouldrem někde uprostřed a hodně zajímavým rajbasovým výletem.

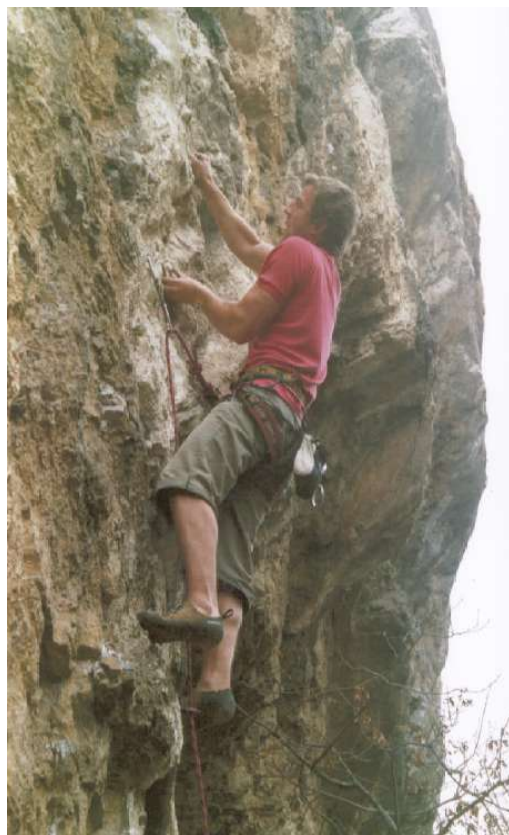
Břet'a onsajtuje Il culto 6b, Masone, Arco
(foto © 2006 Macek)

Závěr dne se trochu zkomplikoval díky Ivance. No, vlastně jsem za to mohl spíš já. Ještě ráno jsem jí tvrdil ať si Lago objede, že je to 75 km – však ono to taky je, ale né dokola. Iva přijela až téměř v osm, zničená jak Hirošima s rekordem v počtu v kuse

najetých km. Její výlet měl nakonec 190 kiláků včetně několika kilometrů v neosvětlených (až 2 km dlouhých) tunelech. Nutno podotknout, že od Kubči dostala pěkně na zadek (olivovým proutkem – sme v Itálii) a moje vina byla rychle zapomenuta a prominuta.

Den č. 3 tráví každá dvojka sólo. Kubča s Ivou si dávají nějaké vycházky a já s Mackem míříme za vícedélkovým lezením na Mt. Colt. Vybíráme si jedno 110 metrové 6c. Nejtěžší je první délka – kroky za 6c jsou na 2 metrech – pěkný šit! Zbytek cesty je ale nádherný – jedna délka za 6b+ a 2x 6a. Paráda! Po sestupu dolů pod stěnu už jen dáváme dvě jednodélkovky a utíkáme před deštěm na místo srazu s Ivou a Kubou.

Poslední lezecký den – neděle. Míříme znova na Mt. Colt. Konečně se dnes cítím, tak jak jsem chtěl. Hned v rozlézací cestě je mi jasné, že dnes je můj den. Dnes přijde něco velkého – nějaký pořádný onsajt. Vybírám si cestu Menisco Mania 6c+/7a (8-/8). Včas najdu všechny chyty, včas posunu nohy na správné stupy a cestu dolézám na OS v kuse až ke slaňáku. Jsem šťastný. Na překonání svého nejlepšího OS za osummínus jsem čekal pěkně dlouho a tady v Itálii, kde jsou cesty naprosto jiné než u nás, mě to těší o pořádný kus víc. Dnes mám opravdu fazónu a přidávám na OS 6c (7+), které dává Macek FLASH a ještě spoustu dalších cest za 6b a 6b+ - samozřejmě taky OS.

Kubča Jurčík v cestě Menisco mania 6c+/7a, Mt. Colt, Arco (foto © 2006 Břet'a)

Opravdu, ten poslední den jsme si všichni hodně dobře zalezli. Spokojeně odjíždíme ke kostelíku na Mt. Sordo, kde povečeříme, spláchneme žízeň posledním pivem a provedeme prohlídku kostelíka.

A pak už jen přesání a po 10 hodinách v autě vyhazují z auta věci, které jsem do něho ve středu odpoledne, tak pracně skládal. Arive Verci ARCO!

OSOBY a OBSAZENÍ:

Logistika: Macek

I. řidič: Ivanka

Řidič náhradník a navigátor ospalec: Břeťa

Vtipálek zájezdu: Kubča

NEJ ZÁJEZDU:

Břeťa: OS Menisco Mania 6c+/7a (8-/8), OS Notte di Fiaba 6c (7+)

Macek: FLASH Notte di Fiaba 6c (7+)

Kubča: FLASH několik 6b+

Ivanka: objetí Lago Di Garda - celkem přes 190 km v 1 dni

GrossGlockner

Vzhledem k tomu, že spisovatel Martin „Masik“ Masář je pracovně natolik vytížen, že nebyl schopen dodat článek, přináší náš magazín krátký exkluzivní rozhovor s čerstvým ženáčem a jedním z přímých účastníků zajímavého výstupu na nejvyšší horu Rakouska, 3798 metrů vysoký GrossGlockner, Honzou Lekešem.

*Honza Lekeš v bivaku při výstupu.
(foto © 2006 Masik)*

CLIMBzin (CZ): Tož zakolik to bylo?

Honza Lekeš (H): To si nekde najdeš... No, ale dole to bylo tak 50 a nahoře 60° a ňák tak za 4, ale místama sem to měl tak 30 na 70, že to nedám. Ale to bylo vlastní vinou.

CZ: Co považuješ za větší výkon – svatbu nebo Palavičiho?

H: Každopádně ta svatba byla náročnější.

*Přečtěte si ještě jednou poslední Honzovu odpověď a pak se pořádně podívejte jak vypadal po sestupu z Glockneru a musí vám být všechno jasné...
(foto © 2006 Jencek)*

CZ: Do teď ste lozili jen ve dvojce. Tentokrát ste ale měli podpůrný tým (pro fanyanky Pala Haberu uvádím, že o TEAM opravdu nešlo). Jaké to bylo?

H: Byl to luxus! Škoda, že si to nemožeme dovolit pokaždé. Kuxxa, byla to paráda. Jencek navařil kýble čaju a enom sme sa ukázali celý zboření u chaty, už na nás křičel: „Už to nesu!“ Chtělo by to pokaždé kuchařa v základním táboře....

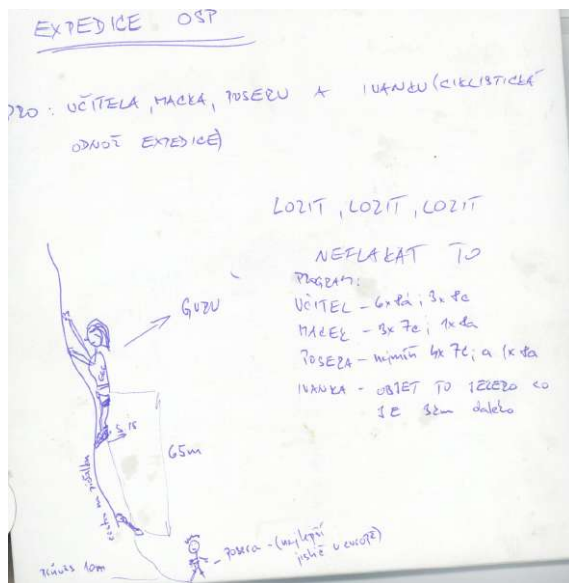
CZ: A co Masi?

H: Na něho působí blahodárně ten horský vzduch. Horský vzduch a Linda!

*Opravdu byli až na vrcholu.
(foto © 2006 Masik)*

Expedice OSP

Plán našeho trenéra Honzi lekeše jsme téměř naplnili díky tomu, že nás na cestu pořádně posilni svatebními zákusky. (kresba © 2006 Honza)

Je pátek. Předě mnou talíř s jídlem ze školní kuchyně a hlavně prodloužený víkend. Za chvíli už jsem doma a v rychlosti balím svoje věci. Ještě v obchodě koupit nějaký chleba a už ve vjezdu stojí autíčko s kolem v kufru. Není to nikdo jiný než Kubča s Ivankou. Rychle nacpat věci dovnitř a hurá pro Macka do práce. A pak už jen Rakousko.

Dálnice, serpentiny, Slovinsko Ljubljana a konečně zastavujeme pár kilometrů od moře. Jsme téměř v Ospu. Usínáme u osamělého kostelíka s tím, že na nás čeká jedna z nejlepších lezeckých oblastí v celé Evropě.

Ráno, neznajíc místní poměry sjíždíme do Ospu, malebné vesnice, nad kterou se otvírá obrovský skalní amfiteátr. Ještě před Ospem míjíme po pravé ruce sektor Mišja Peč. Nemáme vodu, takže po zvebrubném hledání nám nezůstává nic jiného, než se vrátit do Črniho Kalu a vodu nabrat v této vesnici, která má nad sebou taky dlouhý pás skal plný lezeckých cest. A pak už rychle zpět do Ospu. Parkujeme na parkovišti pod Mišja Peči a jdeme pěšky do amfiteátru nad Ospem. V ospu se zastavujeme u stařeny, která prodává lezecké průvodčíky, podhledy a chyty – teta zasvětila lezení celý život a trochu jí to vlezlo na mozek – za 3 pohledy chtěla euro dvacet, za jeden pak 0,60. No nevádí. Rychle se orientujeme v zakoupeném průvodčíkovi a už stojíme pod sektorem Babna. Jsme tu skoro první – super. Trochu se bojíme zástupů lidí. Kemp je plný. Rozlézáme se čtvrtfinálovce pro ženské z roku 1988. 6a – takové vycházkové. Pak dáme 6b+ a zvyšujeme na 6c a 6c+, trochu přibrzdíme v 6a+ a zakončujeme 6cčkem. Celkem dávám osm cest. Jedno 6c+ (8-) pouští OS. V těch dalších dvou jednou sednu –

Břet'a onsajtuje Demolition party 6c, Babna, OSP
(foto © 2006 Macek)

chyběl kousek, ale onsajt je jenom jeden, všechno ostatní je jenom kdyby...

Večer parkujeme zase u kostelíka. Nějací lidi si tu upravují hroby okolo kostela, ale jsou moc příjemní – usmívají se a zdraví nás – pohodička.

Kubča Jurčík v cestě V novo tisícletje 6c, Črni Kal
(foto © 2006 Břet'a)

V neděli vyrážíme do Črniho Kalu. Stěny jsou o poznání míň převislé. Na rozlez dáváme cestu Roja. 6a+ - 33 metrů z toho tak 15 v obrovském komině – dost zajímavé. Pak zase zvyšujeme laťku – 6b, 6c, 6c+/7a, 6c+, 6c+ a nakonec 6a/a+. Celý den bylo šílené vedro, které z nás vysávalo sílu víc než malé chyty nebo velké převisy. U kostelíka parkujeme totálně zničení.

Macek v cestě Roja 6a+, Flash, Črni Kal
(foto © 2006 Břeťa)

Poslední den – pondělí. Na lezení už máme jen dopoledne – plánujeme tak 4 cesty. Ze soboty mám vyhlédnuto jedno 7a. Chci zkusit OS. Rozlez v 6a a pak ještě 6b+. K tomu je ještě třeba připočítat, že jsem už téměř ze skal běžel zpátky k autu pro zapomenutého průvodčíka. Tak se navazuju pod tím svým 7a acitím, že to není takové jako poslední den v Arcu. Chybí mi ta výbušnost a ani ruce nejsou úplně odpočnuté. Kvůli chybě padám hned na začátku (u třetího). Nakonec to ještě s dvěma dalšími odsedy vybojuju. Pěkná cesta – cítit se líp, možná by dala, ale jak už jsem psal OS je jen jeden... Zbitý nalézám do poslední cesty za 6b. Trochu tím kličkuju i do jakéhosi 6b+, ale je mi to jedno. Mám dost! Balíme a vyrážíme k autu.

Zpáteční cesta byla delší a horší než jsme čekali. 10 kilometrů na dálnici jsme objížďeli asi hodinu – prostě dálnice je ve výstavbě. No a když už jsme byli skoro doma, kdesi za Hodonínem, tak jsme měli na té hlavní silnici v takové blbě zatáčce defekt. Naštěstí jsem dělal mechanika u formulí, takže rezerva byla na místě ani ne za 5 minut.

Tak teď čekám na svoje hodiny a těším se, že u nás už bude konečně o víkendu hezky a že si pěkně užijeme na Skalce pěknou lezení a divokou Honzovu svícu. V Ospu jsme sice trenérův plán nesplnily, ale na Skalce se nenecháme zahanbit! ☺

NEJ ZÁJEZDU:

Břeťa: OS Pretti lady 6c+ (8-) a 3x OS 6c (7+)

Macek: FLASH několik 6b+ (7/7+)

Kubča: FLASH několik 6b+ (7/7+)

Ivanka: zase toho najela hodně, ale to jezero, co bylo 3 km daleko, tentokrát nepadlo

Rozhovor s Alenou Čepelkovou

Alena Ottová Čepelková je úřadující předsedkyně ČHS. Narodila se 5.7.1953. Vzděláním inženýrka elektrotechniky se horolezectvím vždy zabývala pouze vedle svého stálého zaměstnání v oboru informačních technologií, s výjimkou dvou mateřských pauz - je matkou dvou synů (*1980, 1987), vdaná. S horolezectvím začala poměrně pozdě, po ukončení sportovní činnosti ve sportovní gymnastice a judu. Poměrně rychle byla nominována do federálního reprezentačního družstva a byla jeho členkou u v letech 1981 až 1984. Hlavní oblasti působení: české a českosaské pískovcové skály, Vysoké Tatry, Alpy, Kavkaz, Pamír, Fanské hory, Ak-Su, Himálaj. Výstupy podnikala ve smíšených i v samostatných ženských družstvech. Za dva výstupy v čistě ženské dvojce se Zuzanou Hofmanovou obdržela nejvyšší ocenění ČHS - "Výstup roku z hvězdičkou". Souběžně s výstupy ve vysokých Tatrách se věnovala i lezení na pískovcových skalách a sportovním cestám v zahraničních terénech, později se zaměřila hlavně na výstupy ve vysokých horách a lezení v ledu. Vedle sportovní činnosti s věnuje i činnosti organizátorské, dlouhodobě působí v mezinárodním ženském horolezeckém spolku RHM při organizaci srazů a zabývá se zpřístupňováním potřebných informací pro lezkyně, které nechtějí být jen „těmi na druhém konci lana“. V roce 1977 začala působit jako místopředsedkyně ČHS a pracovat nejprve v komisi žen a později komisi alpinismu. Aktivně dosud působí v himálajském lezení. Příležitostně publikuje články s horolezeckou tematikou.

CLIMBzin (CZ): Asi divný dotaz, ale je do časopisu, takže: nejvyšší dosažená hora, nejtěžší přežená cesta, nejoblíbenější lezecká oblast, nějaký (horo)lezecký vzor?

Alena Čepelková (AČ): Nejvyšší - Pik komunizma 7495m. Nejtěžší - v současnosti každá, kterou si jdu po letech přelézt s tím, že to bylo lehký :-)
Oblast: obecně tam, kde je málo lidí a existuje dobrodružství. Jinak doma Jizerky, v Evropě Dolomity, Anglie a Wales, z vysokých hor mi učaroval Nepál.

CZ: Aleno, který ze svých výstupů považuješ za nejkrásnější, nejdůležitější případně zlomový v tvé horolezecké kariéře?

AČ: Ten úplně první na prvním konci lana - Panikář v Černolicích, protože mi dal jako první okusit ten opojný pocit. A pak Chergiani na Ťu-ťu, protože jsem si dokázala prosadit svou a všechno dobře a krásně dopadlo.

CZ: Jak zvládáš zkoordinovat rodinu, domácnost, trénink, lezení, výjezdy do zahraničí?

AČ: Blbě.

CZ: Kdy jsi cítila největší formu? Bylo to jako u Neumanové pár měsíců po porodu?

AČ: Pár měsíců ne, ale ten rok ano. Neumannová možná nemusela překonávat náhle objevený strach z výšky a pádu, ale jinak ty pocity z mateřství asi byly podobné - bomba.

CZ: Co tě v současné době na lezení nejvíce baví?

AČ: To je jednoduché - prostě lezení!!!

CZ: Máš ještě nějaké „velké“ cíle v horolezecké činnosti nebo se už chceš lezení věnovat pouze jako předsedkyně svazu?

AČ: To je právě ten problém, že to nejde skloubit, pokud bych nebyla v invalidním důchodu :-). Uprímně řečeno kvůli té funkci šlo lezení hodně stranou a já bych to chtěla příští rok napravit. Těším se na to, ten aktivní věk se šeredně zkracuje...

CZ: Máš pojištění na léčebné výlohy v zahraničí přes svaz, nebo jsi raději volila Alpenverein anebo dokonce jiný způsob pojištění (a proč)?

AČ: Mám jen pojistku ČHS a to tu levnější :-)))

CZ: Má ČHS dostatek dobře vycvičených metodiků? Máš přehled jaký je vlastně stav metodické základny – kolik oddílů má vlastního instruktora, jak probíhají horoškoly...?

AČ: Víím, že to nyní ohledně metodiky a instruktorů vře. Podněty na toto téma se ke mně samozřejmě dostaly. Žádné osobní zkušenosti s absolvováním kurzů ani přítomností na nich nemám, viděla jsem Zobana v praxi a několikrát hovořila na toto téma s Jorskou Uherkou a jednou - dlouze letos v lednu - s Dušanem Stuchlíkem. MK předpokládá, že třetina vyškolených

instruktorů působí v oddílech. Stačí to takto? Pokud ne, ptej se dál.

CZ: Byla bys pro to, aby všichni noví členové ČHS museli projít jakýmsi základním kurzem?

AČ: Ne, to ne. Pokud chceme být otevřenou organizací, je to hloupost. "Muset" znamená spoustu administrativy a obcházení povinností. Ale chtěla bych, aby si každý uvědomil, že je to v jeho vlastním zájmu.

CZ: Myslíš, že jsou ti nejlepší sportovní lezci – tedy ti, u kterých je největší šance na reklamu dostatečně podporování svazem? (Kolik vlastně dostává od svazu třeba takový Mráza nebo Adam Ondra?)

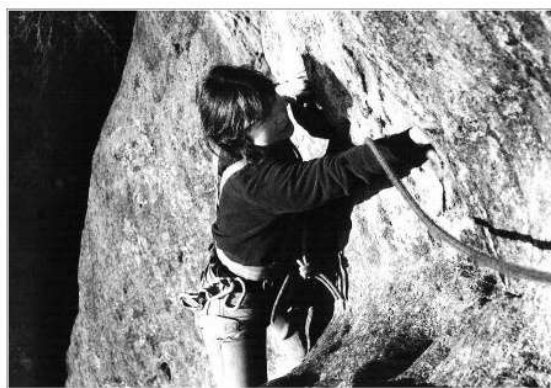
AČ: Na poslední otázku si dovoluji ti neodpovědět, připadá mi to neslušné, i když si myslím že není co tajit. Tomáš je podporován několik let a Adam si myslím podpory, pokud se tak dá nazvat odměna za výstup roku 2005, asi zatím moc neužil... Podpora je přiměřená možnostem svazu a chtěnému rozložení finančních prostředků.

CZ: Dostali lidé ocenění v soutěži o výstup roku nějaké finanční odměny od ČHS? A v jaké výši?

AČ: Ano, dostali. Bylo na ně v rozpočtu vyčleněno 200 000, 50 000 dostal Tomáš Mrázek za "výkon roku" a zbytek byl rozdělen mezi všechny "Výstupy" a "sjezdy" roku a čestná uznání.

CZ: Podporuje svaz nějakým způsobem stavbu umělých stěn?

AČ: Ne, zatím ne. Ale podle mého názoru by měl nějak podporovat metodiku lezení na nich.

CZ: Existuje ze strany svazu nějaká finanční podpora závodů, které nejsou součástí ČP?

AČ: Ano, existuje. Podívej se na web ČHS - pravidla pro pořádání závodů.

CZ: Budeš znovu kandidovat na post předsedy ČHS?

AČ: Když tak předsedkyně :-). Ale ne, určitě nebudu, říkala jsem to už při kandidatuře a slovo dělá ženu.

CZ: Co hrozí oddílu, který nemá vlastní metodiku a nesežene si nikoho, kdo mu podepíše, že mu bude metodika dělat?

AČ: Nic. Co ti mám na to říci? Vyloučení ze svazu? Hrozí mu to, že pro jeho členy bude možná obtížnější se dostávat k potřebným informacím, pokud o ně budou stát.

CZ: Lidé si dost často stěžují, že ČHS poskytuje řadovým členům málo výhod. Mohla bys nějaké výhody členství zdůraznit (myslím tím něco, kvůli čemu určitě stojí za to do ČHS vstoupit)?

AČ: Nevím, kdo to jsou "lidé", ani kolik jich je, jak často si stěžují a kde. Uvedu ale podle mého jednu podstatnou věc: v ČHS mají reálnou možnost situaci ovlivnit. Jsou členy zájmového spolku a jeho stanovy to plně umožňují. A pokud budu mluvit za sebe, tak jsem ráda, že jsem členkou spolku se stoletou tradicí, který mne podpořil v mých horolezeckých začátcích i později v reprezentaci (a to nikoli penězi), má ve stanovách preambuli o zachování našeho přírodního bohatství i hájení a chránění zájmů svých členů a že má určitá pravidla. Možná teď někomu připadám jak z minulého století, ale to taky jsem :-)))

CZ: Plánuje ČHS zvýšení členských příspěvků?

AČ: Ano, VV předložil VH takový návrh.

CZ: Máš pocit, že se fungování svazu od tvého nástupu posunulo tím směrem, kterým jsi chtěla?

AČ: Ano, některé mé úmysly se mi podařilo realizovat, jiné jdou velmi ztuhla nebo vůbec a k tomu se vždy v pravý okamžik vyrojí nějaký problém, se kterým jsem vůbec nepočítala. A představte si, že pracujete s týmem, který vybral někdo jiný, a podívejte se do stanov, jaké máte pravomoci...Podstatný je a musí být pro mě pocit, že jsem se neflákala.

Výběr Aleniných horolezeckých úspěchů:

1978: Vysoké Tatry: Kežmarský štít, Kútom steny – zimní výstup; Julské Alpy: Šite – přímá cesta zářezem, Travnik – Aschenbrennerova cesta

1979: Alpy: Petit Dru - Americká diretissima, Mt. Blanc du Tacul – Gervasutiho pilíř

1981: Kavkaz: Ťuťu – Chergianiho cesta; Alpy: Auguille du Fou – Harlin, Petit Dru - Harlin

1982: Bergell: Piz Gemelli - Žehlička, Piz Badile – Anglická cesta (první čistě ženské zimní výstupy, Piz Badile 1. zimní výstup vůbec); Adršpach: Milenci – Cesta slunečního svitu; Alpy: Wetterhorn – přímý Z pilíř

1983: Pamír – Pik Korženěvské (cesta Budanova) a Pik Komunizmu (Borodkin)

1984: Alpy: Cima della Madonna – Spigolo del Velo direkt, zimní výstup; účast na prvovýstupu západní stěnou Dhaulágiri

1985: Pyreneje, Ordesa: La Fraucata - Diedro Alicantropia VI; Picos de Europa: Naranjo del Bulness – Via Murciana VI A2

1988: Fanské hory: Čapdara - Sfinga

1989: V. Tatry – Lapinského komín (zima); Ak-su, Petrogradec – prvovýstup VII-VII+

1990-2005: letní i zimní výstupy V. Tatry, Wales, domácí terény

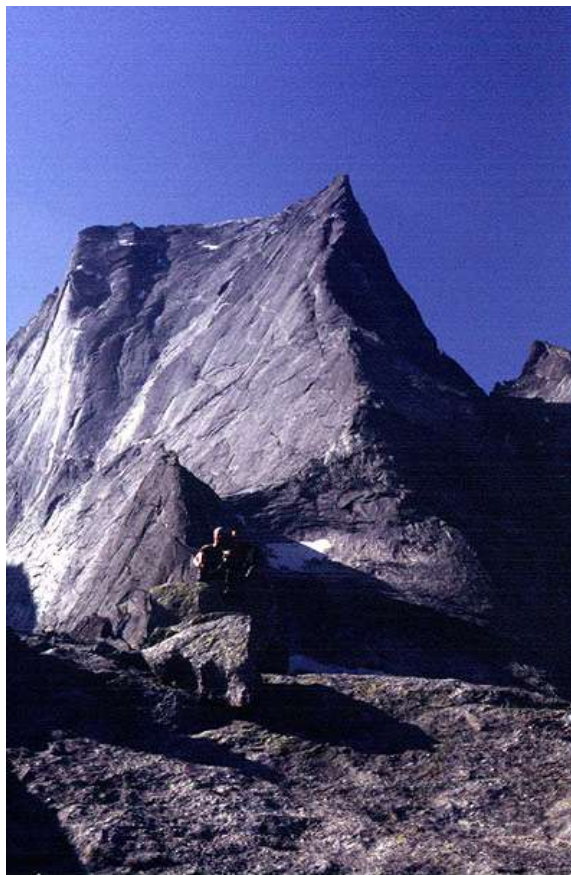
2002, 2004: účast na expedici na Talung (7349m), pokus o prvovýstup v SZ stěně alpským stylem

ptal se a sestavil Břeťa Lebloch

Mýtus o pokoření hory

Probíráme-li se literaturou s horolezeckou tematikou, nacházíme v mnoha titulech velmi specifické obraty a fráze, které si zejména „nelezecká“ veřejnost s horami spojuje. Jsou to spojení jakoby vystřížená ze slovníku vojenské terminologie jako např. „Everest pokořen“, „hora dobytá“, „vítězství nad Altajem“, „hranice padla“, „lidská vůle vyhrála“ apod.

O podobných sloganech z úst beznadějně akčních hrdinů Hollywoodu se není třeba vůbec zmiňovat. Kdyby tato slova přicházela jen od „laiků“, nebylo by to nic překvapivého, ale je zvláštní, že provázejí horolezectví od úsvitu jeho dějin, kdy člověk zatoužil vylézt na „kopec“ jen tak pro radost, tedy nikoliv z náboženských nebo strategických důvodů. Nejsou-li pro nás balvany, skalky, skály, horské masivy a velehory pouhou kulisou a tělocvičným náradím, měla by se zřejmě dříve nebo později objevit obtížně získatelná vlastnost – pokora. Nebylo by spravedlivé a správné připisovat každému „dobyvateli hor“ nálepku ješitnosti a marnivé pýchy, protože to co se skrývá v motivech každého horolezce či skalkaře, je jen jeho osobní věc. Mám zde na mysli ty, kteří si skutečně myslí jako „mravenci na vrcholu krtiny“, ze které mohou být kdykoliv smeteni, že horu opravdu pokořili. Je to jen přelud, iluze, neskutečný sen, který se jednoho dne rozplyne jako ranní mlhy v údolí. Mnohým to hora dokázala při návratu z vrcholu, mnozí měli štěstí a po návratu mohou psát podobné slogany do knih a outdoorových časopisů. A je to jedno jestli se jedná o návrat z Prachovských skal nebo Rupalské stěny. Ona totiž gravitace spolu se špatným pohybem nebo fatální chybou lezce může ukončit ambice jak pokorného, tak i pyšného „narušitele vertikály“. Ten první, ale i přes změny způsobené vrásněním a erozí ví, že skála stále zůstává symbolem neměnnosti, pevnosti, trvanlivosti, v některých náboženstvích až věčnosti. Na rozdíl od chatrné tělesné schránky

Piz Badile (foto archiv B.L.)

člověka, byť zocelené tvrdým tréninkem a přípravou. Žádné umělé pomůcky jako lezecké stěny, posilovny a jiné „potírny“ nemohou nahradit kontakt s živou skálou. I přes chlad na severních stěnách, je dotyk ruky na epoxidovém chytu něco docela jiného. Možná to není jen materiál kamene samotného, ale i atmosféra kolem lezených cest, protože zde kromě lana našeho spolehlivého jističe obepíná skálu neviditelný „špagát“ těch, kteří zde lezli a padali před námi a prožívali ji svým jedinečným způsobem. Výstup je vždy jedinečný a neopakovatelný. Vždyť ani člověk sám nejde touž cestou dvakrát ve stejném duševním a tělesném rozpoložení. Ačkoliv se společnost snaží každého uniformovat do podoby šedého, spořádaného konzumujícího a hlavně daně platícího občana, skála ukáže originalitu každého člověka vlastním způsobem. Svým přátelům lze zhruba přiblížit atmosféru výstupu a sami se vyprávěním vracíme zpátky na ona místa činu, ale ten kdo se hory nikdy nedotkl, příkyvuje na popis našeho „elvise“ pouze ze společenské slušnosti. Ty zážitky nejsou to jediné, co nás spojuje se skálou. I přes pečlivě ostříhané nehty si občas odnášíme za nehty kromě maglajzu /někteří bez něho/ prach ze se skal, a také i my zde zanecháváme nějakou tu kapku potu nebo krve. Bože, dej ať je to jen kapka... Tím se stáváme součástí těchto nádherných oblastí.

Hora nemůže nikdy padnout, hora nemůže být nikdy dobytá ani pokořena, protože i když my odejdeme, hora zde zůstane. I když na mnoha místech prošpikovaná železem, obalena feratou a

borkami, ale i ty bez patřičné údržby časem vyveznou a odpadnou samy. „Trůny bohů“ jsou věčné. Je jasné, že pro každého, kdo leze jen proto, aby se nestal součástí rosolovité populace, pro ty, kdo sledují v první řadě svoje postavení v žebříčcích, kdo odškrtaávají cesty dle klasifikace obtížnosti, se všechny mýty, pověry, legendy a tajemství utkaná v horách se stanou do malého nepodstatného přívěsku horolezecké aktivity. Copak je výkon důležitější než samotná radost z jakkoliv triviálního a bezvýznamného výstupu? Jak je možné, že si někteří musí otravovat tělo analgetiky, kortikoidy a kdo ví čím ještě, aby mohli „prásknout tu svou devítku“? Vždyť jediné vítězství, které může člověk oslavovat není nad horou nebo soupeři, ale jen nad sebou samým – svou leností, pohodlím, z překonaných překážek a přirozených strachů a to nejen na dokončených cestách, ale i těch, které nikdy „nedáme“.

**Výstup cestou Kantii 6- FIN (6+ UIAA),
Mt. Olhava, NP Repovesi, Finsko
(foto © 2005 Břeťa senior)**

Protože právě ty nám ukazují naše meze. Limity jsou v lezení patrnější než mnoha jiných sportovních disciplínách, neboť jedu-li na kole pomalu – pořád ještě jedu, běžím-li pomalu – pořád ještě běžím, hodím-li míň oštěpem – pořád ještě hážu, ale pokud letím z téhož kroku na skále nebo bouldru, pak jsem to zkrátka nepřešel. Je zde jen buď-a nebo – žádné kompromisy, které jsou v našem moderním světě tak populární. Vše nebo nic !

A o to je větší radost, pokud nás skála pustila. A pokud k tomu všemu připojí člověk respekt a pokoru, radost je o to větší. Možná by pak bylo méně titulků v černých kronikách ze všech koutů světa o tom, že „Hora zabíjela, člověk pokořen“

Dan

BEst uff 2006

První číslo CLIMBzinu bylo vlastně jen přehledem toho nejlepšího, co se v našem oddílu na lezeckém poli uskutečnilo. Přehled byl takový jaký byl – možná trochu neúplný a možná trochu nepřesný. Důvod byl prostý – jen těžko se něco sestavuje, když nejsou informace. Předjetí podobným nepřesnostem by měla anketa BEST UFF 2006.

Jde o to abychom vybrali – sami mezi sebou – ty co jsou nejlepší a abychom se nechali inspirovat a motivovat jejich odvahou, snahou a vytrvalostí, které je dovedli až tam, kde jsou. Protože lezení je dneska souborem mnoha odvětví, které se jen těžko dají hodnotit společně, proběhne anketa v několika kategoriích. Do každé kategorie může každý nominovat jeden svůj výstup. Ale neznamená to, že ty ostatní výstupy by měly zůstat zapomenuté. Evidujte všechno co dáte a piště o tom – piště o svých výstupech, o svých úspěších i neúspěších, piště a piště do CLIMBzinu. Nepředpokládám, že ne každý je takový grafoman, jako já, takže stačí krátká informace – název cesty, styl výstupu, datum, obtížnost... Posílejte mi informace na mejl, řekněte mi o tom na tréninku, nebo na skalách či v hospodě. Jen tak budeme vědět kdo, kdy, co a jak.

Kategorie:

Sportovní lezení

Tradiční lezení

Letní hory, včetně bigwallů jako např. Hollental, Pakloška...

Zimní hory – i letní lezení, při kterém se používá zimní výbava

Nejvyšší bod

Nejvíce cest

KRPA roku

Takže si poctivě ved'te deníčky a já se budu těšit na záplavu informací o vašich úžasných výkonech.

-Břeťa-

Hot sport news

→ A opět je tu super výkon od **Adama Ondry**, který přelezl v Míjsja Peci ve Slovinsku cestu **Histeria 8c+**. Adam, který je asi nejelepším atletem ve svém věku na světě přidal na svém třidením výjezdu ještě další dvě cesty za **8c (Talk is cheap a Corrida)!!!**

→ **Marcela „Macek“ Leblochová** na velikonočním zájezdu do Arca flešla cestu Notte di Fiaba 6c (7+)!

→ Na tom samém výjezdu se **Břeťovi Leblochovi** podařilo dát stylem OS cestu **Menisco Mania**

6c+/7a (8-/8) a k tomu přidal na OS ještě další dvě cesty za 6c (7+)!

→ Ledoví muži **Honza Lekeš** a **Martin „Masik“ Masař** zdolali v průběhu Velikonočního volna nejvyšší horu Rakouska **Grossglockner Palavičeho kuloárem** a ukončili tak několikaleté obléhání tohoto známého žlábků uherskobrodskými ledoborci.

→ Ve Slovinském OSPu řádil **Malý Kuba**. Podařilo se mu secvičit několik 6c+ (8-) a OS dát cesty za 6b+! Gratulace!

→ O pár týdnů později zamířila do OSPu i čtverka skálověrných ve složení učitel, Macek, Kubča a bajkerka Ivča. **Břeťovi** se podařilo dát OS cestu **Pretty lady 6c+** (8-) a několik cest za 6c také OS. **Kubča** s **Mackem** dali Flash několik cest za 6b+ (7/7+).

→ O slušné výkony na svícovém zájezdu na Skalku se postarali **Malý Kuba**, který dal FLASH **Ulomený chyt 8-** a **Vítek Šobáň**, který pokořil obávané **Vaskovce** za 7.

→ Neméně pozornosti hodné jsou **Břeťovi** svícové přeazy cest **Vzpomienka 8+** a **Finále 9-** ve víceméně vycházkovém stylu. A ještě připomeňme, že Břeťa se výjezdem na Skalku letos přehoupl přes první stovku cest. K 14. 5. jich má ve svém deníčku již 111!!! Z toho téměř polovinu cest tvoří ty, které ještě nikdy nelezl – tedy onsajty. Z těch těžších má na svém kontě letos již OS 3x 8- a 1x 8-/8.

→ Na své vlastní švici zaperlil i **Honza Lekeš**, když přelezl cestu **Škridla 7+** a ukázal tak, že je dobrý nejen v ledovcových horách, ale i ve skalních terénech.

CO SA chystá???

Tak to bych taky rád věděl, abych se toho mohl zúčastnit!!

→ **13. 6. 2006** od 17:00 v S Klubu v Uh. Hradišti, proběhne přednáška Břeti Leblocha o cestování, ale hlavně o lezení ve Finsku.

Odtajněno-aneb totál bulvár

Břeťa Lebloch definitivně ukončil kariéru výkonnostního lezce a vrhl se na nového koníčka. Začal vystupovat se skupinou břišních tanců LOS TÝČOS VLČNOF (viz foto). Břeťa o svém působení v souboru říká: „Je to úžasný adrenalin – před každým vystoupením musím kopnout několik panáků, abych vůbec vylezl na plac! A ty endorfiny po vystoupení – kolem mě se celou dobu vlní krásné kočičky – je to paráda. A hlavně lidi tleskají jako o život!“ Pro zajímavost dodejme, že se o Břeťovi šíří i zprávy, že alkoholové smršťe před vystoupeními začaly přesahovat rozumnou mez.

*Břeťa Lebloch při premiérovém vystoupení skupiny břišních tanců LOS TÝČOS VLČNOF
(foto © 2006 DJ Tonda Zeller)*

Rubrika na přání

*tentokrát pro všechny čerstvé ženáče
a bacha this is really HOT!!!*

Každý správný climbér čte

CLIMBZI

N

Časopis podporovaný světoznámou firmou
OLD SPIČE

V příštím čísle mimo jiné:

Horké informace o všem co se děje v oddíle;
report z vody a z Glockneru (pokud to Masi
konečně dodá) rozhovor s někým, kdo za to stojí;
kreslený (anebo jiný nejspíš) fšip; totál bulvár;
HOT-SPORT NEWS; reklama; atd.

Trénuj se svým GURU!!

A ber život s humorem!! NAUČ SA ŘÍTIT!

SPOLEČNÉ TRÉNINKY NA STĚNĚ V UB:

ST 17-19, PÁ 17-20, NE 14-16
DRUHÁ FÁZE vždy V PÁTEK PO TRÉNINKU
Informace o třetí a čtvrté fázi rádi a zdarma podá
Honza Lekeš
hlavní trenér uherskobrodského TOP týmu!

© 2006 autoři článků , fotografií a kreseb, hlavní
grafik a celá redakce CLIMBzinu

Texty neprošli žádnými jazykovými ani
stylistickými korekturami a všechny názory jsou
zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá).

Vítáme všechny vaše zprávy o lezeckých i
jiných dobrodružstvích (včetně cesty z hospy
dom). Příspěvky zasílejte na bretal@seznam.cz !

Martin „Masik“ Masař,
téměř finalista 3. ročníku legendárního
Slováckého OUPN, extrémní skialpinista, alpinista
a hororlezec
doporučuje lezečky značky

5.15

*Kubča Jurčík byl při zájezdu do Arca tak nadšený
místním vápnem, že se tam málem uhnízdil!*

(foto © 2006 Břeťa)